Published on *Melano.hu* (https://www.melano.hu)

Kultúrák találkozása - interjú Tompos Kátyával

Létrehozás: 03/02/2014 - 16:00
Szerző: Melano
[1]
Napjaink egyik legfoglalkoztatottabb színésznője, - akit a mozivásznon nemrég a Coming Out-ban láthattunk -, jelenleg a Nemzeti Színház, a Centrál Színház, valamint a Játékszín deszkáin káprázatja el a közönséget estéről-estére.
Kapcsolódó cikkek:
Harcsa Veronika: Alternatívnak lenni tök jó dolog [2]

A zenés és prózai szerepekben egyaránt remekelő színésznővel a Nemzeti Színház Hollósi Frigyesről elnevezett művészklubjában beszélgettem. Kátya csinosan és egy feltűnően szép sállal a nyakában jelent meg, melyet Indiában vásárolt. A gyönyörű Duna parti panoráma és egy tejeskávé mellett beszélgettünk az orosz-magyar identitásról, a színészetről, a díjakról, valamint albumának megszületéséről és aktuális szerepeiről.

A közelmúltban két darabban láthattunk téged, így az Alföldi Róbert rendezte "István a királyban", illetve a novemberben bemutatott a "Johanna a Máglyán" című előadás címszerepében. Mind a kettőről a kritika leírta a véleményét, jót és rosszat is. Te hogyan élted meg e két szerep, Réka és Johanna megformálását?
Elsősorban az fűzi össze őket, hogy mindkettő a saját hite által vezérelt tiszta gondolkodású, tiszta érzelmű ember, aki igazságot és békét szeretne. Ez az, ami számomra összekapcsolja őket. Az István, a király rockopera dalait körülbelül minden második ember ismeri az országban, ott az volt elsősorban a kihívás, hogy Réka szerepébe bele tudjak vinni valami pluszt a saját személyiségemből, mert akarva-akaratlanul mindenki az eredeti szereposztáshoz hasonlítgatott minket. A "Johanna a máglyán" című előadás kuriózumnak számít az életemben, hiszen először próbálhattam ki magamat egy oratórikus mű szcenírozott változatában. Táncosok, operaénekesek, statiszták veszik körül a színpadon játszó színészeket. Minden szempontból komplex és több rétegű előadás, amelyben Johannán kívül megint csak a lehengerlő zene a főszereplő.

Gyermekkorod egy kicsit identitászavaros korszak volt: orosz televíziót hallgattatok, anyukáddal oroszul beszéltetek, ugyanakkor az óvodában, iskolában úgymond magyarosodni kellett, magyar környezetbe csöppentél. Erről mesélnél egy picit?
Nyilván ez abból adódik, hogy 6 éves koromtól kezdve anyukám nevelt és addig az időszakig ő volt többet velem. Mivel elszakadt az országától ezért szerette volna az onnan elhozott kultúrával kapcsolatos gondolatait megosztani és továbbadni nekem. Orosz meséket mondott esténként, megtanított oroszul olvasni, így eredeti nyelven ismerhettem meg a nagy klasszikus regényeket. Lehetett fogni két orosz tévécsatornát otthon. Amikor kisgyerekként közösségbe kerültem itt Magyarországon, az emlékezetes élmény volt számomra, mert átláttam, hogy mennyire más a két

kultúra. Később rájöttem, hogy mindkettőt ápolni kell, az egyiket azért, mert abban a közegben vagy, a másikat pedig azért, mert hozol valamit egy egészen más területről. És azért is, mert a gyökereidről van szó, amelyeket meg kell tartani egy bizonyos kultúrán belül. Ez talán egész életemre felosztódik, mert mindig van mit tanulni ebből, meg abból a közegből is.

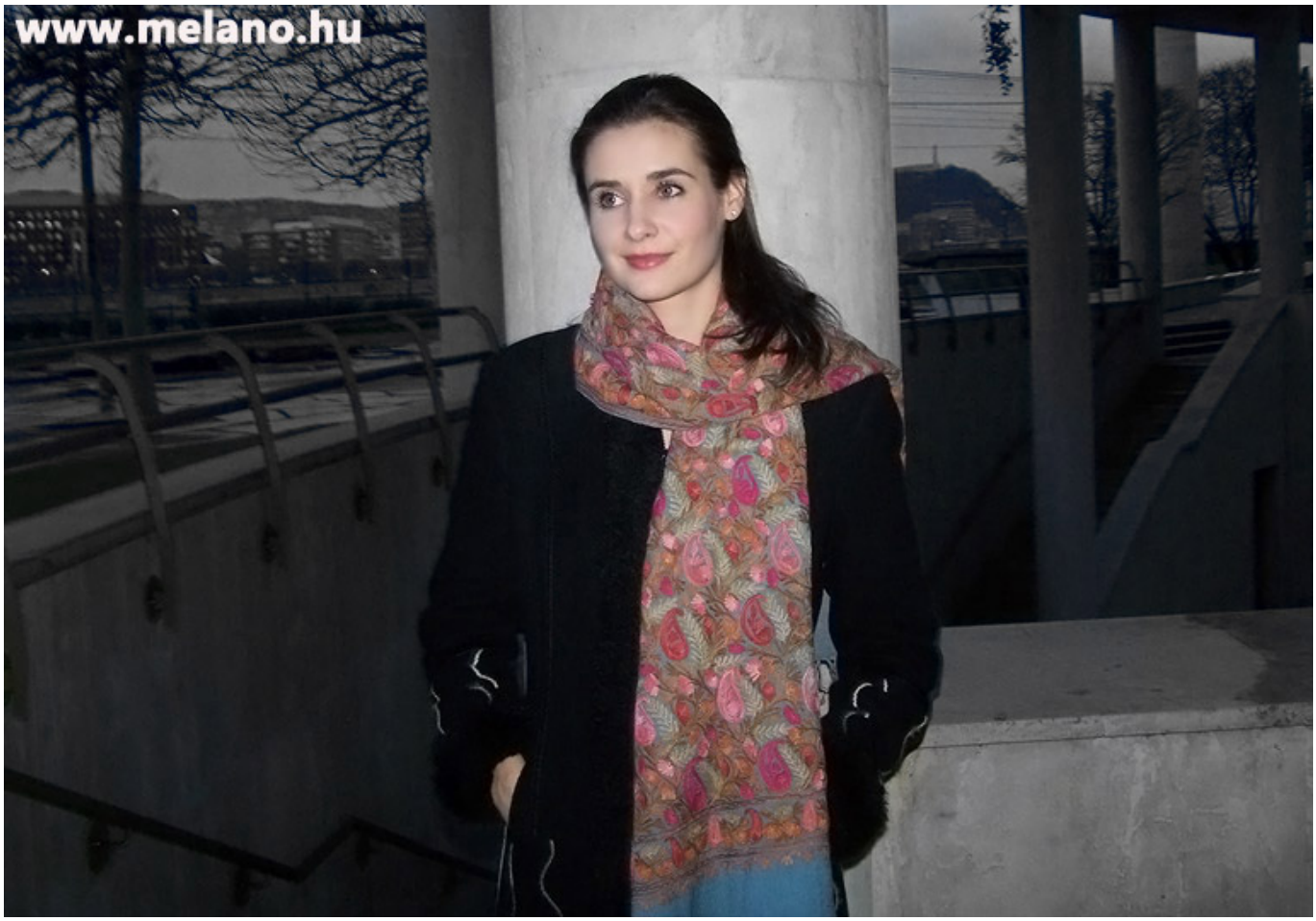
A gimnázium után a Színművészeti Főiskolára felvételiztél, felvettek és Kerényi Imre osztályába kerültél. Hogyan élted meg a Kerényi Imre féle oktatást?

Nyilván egy osztályfőnök tudja, hogy kit vesz fel, milyen emberekből épít osztályt, kit tart tehetségesnek. Én egészen biztos voltam benne, hogy fölöslegesen mentem felvételizni, azt gondoltam, ide biztos nem én kellek... Lehet, hogy azért vettek fel első próbálkozásra mert alakítható voltam. Talán nem határozták meg stílusjegyek a habitusomat nem voltam semmilyen, lehet pont ez volt a jó. Ugyanakkor szerettem volna létrehozni valamit és mutatni is akartam magamból. Az

esélytelenek nyugalmával mentem a felvételire, úgy gondoltam ahhoz, hogy felvegyenek, már eleve színésznek kell lenni, én pedig nagyon kevés tapasztalattal rendelkeztem ilyen téren. Szerencsére az osztályomból mindenki a pályán van. Talán az lehetett a fő erényünk, hogy sokfélék voltunk, nem volt egy séma, hanem volt mindenféle típus és ezért könnyen ki lehetett ránk osztani szerepeket Mindenki tudta a helyét, elismerte az alkatát vagy az alkatához mérten próbálta alakítani a szerepeit, mindenki tisztában volt saját magával!

Hogy érzed, mikor lettél színésznő, aki már tudatosan használja a színészi eszközeit?
A tudatosság egy folyamat része, ami valószínűleg akkor kezdődött el igazán, amikor színházhoz kerültem és alkalmam lett megfigyelni a körülöttem lévő idősebb kollégákat. Sok mindent megtapasztaltam és tapasztalok folyamatosan. Az is a tudatosság egy része, hogy tudj szelektálni, fontossági sorrendet felállítani, és beosztani az energiáidat. Nem igazán érdemes a „tudatos színészi eszközöket" különválasztani valamiféle ösztönös jelenléttől. Számomra ez a szakma részben a folyamatos kérdésekről szól, amelyekre előadásról-előadásra keresem a válaszokat. Amíg ez a kíváncsiság megvan bennem, addig a lényeg rendben van..

A színészetben a kiemelkedő teljesítményért járnak elismerések is! Eddigi pályád során négy díjat is elnyertél: Máthé Erzsi-díj, a Bárka Színház legjobb színésznő díja, a Gundel Művészeti Díj, legutóbb pedig a Junior Príma Díj. Melyik a szívedhez legközelebb álló díj?
Mindegyik díj fontos számomra, egyfajta megelőlegezett bizalom, amit próbálok a lehető legkomolyabban venni. Nagyon szívmelengető érzés díjat kapni, érezni, hogy foglalkoznak veled és elismerik a munkádat, de ott van az a pici utóérzet, hogy innentől kezdve még többet kell bizonyítani. Talán elsősorban a magam számára is, hogy elhiggyem: valóban megdolgoztam érte.

Novemberben jelent meg a Keresztül Európán című albumod. Mesélnél az album

megszületésének körülményeiről, a Hrutka Róberttel való közös munkáról?
Hrutka Roberttel a Valami Amerika 2. című film forgatása alatt kezdtem el dolgozni és azt vettem észre, hogy nagyon jól megtalálja a hangot a színészekkel, valahogy mindig testre szabja a zenéket. Aztán jött a Cseh Tamás-est a Thália Színházban, ott is jól működött a közös munka. Elkezdtünk önálló zenei anyagban gondolkodni, verseket gyűjtöttünk: ő megzenésített néhányat, én is hoztam ötleteket, próbáltunk közösen gondolkodni és egyszer csak összeállt ebből egy egész estés koncert, amelynek a dalait lemezre rögzítettük.

Egy sokszínű anyag született: versek Szép Ernőtől és Lackfi Jánostól, dallok fonódnak össze, melyekről az ember elsőre nem gondolná, hogy összeillenek, a "Sej Elaludtam" a "Feeling Good"-dal végződik, a "Tavaszi szélt" a U2 slágerével kapcsoltátok össze!
Megpróbáltunk összehangolni egyfajta zenei sokszínűséget, mert rájöttünk, hogy rengeteg a hasonlóság olyan kultúrák dallamívei közt, amelyeket nem jut eszünkbe egyből összehasonlítani. Fontos volt számomra, hogy egyes dalok eredeti nyelven szólaljanak meg, mert az a bizonyos idegen nyelv is nagy mértékben hozzájárul egy-egy dal hangzásvilágához. Robi rengeteget dolgozott azon, hogy a különböző stílusok kapjanak egy olyan zenei köntöst, amitől együtt és külön-külön is megállják a helyüket. A lemezen szerepelnek dalokba beágyazott versek is, amelyeket prózában mondok el, de van néhány megzenésített vers is, ezekkel nagyon izgalmas volt kísérletezni.

Június 19-én, a MÜPÁ-ban lépsz a nagyközönség elé. Hogyan készülsz az első koncertedre?
Ez már a sokadik koncertünk lesz, azzal a különbséggel, hogy ekkora térben még nem próbáltuk ki ezt az anyagot. Eddig nagyon fontos volt számomra, hogy legyen egyfajta közelség a nézőkkel, hogy ne váljunk annyira el tőlük. Most kicsit újrahangoljuk az egészet egy nagyobb térben. Erre a MÜPA akusztikája nagyon jó lehetőség lehet.

Lesznek vendégek, sztárfellépők?
Valószínűleg igen, de még nem véglegesítettük, kit hívunk meg.

Március végéig be vagy táblázva. Mely szerepeket próbálod és játszod most?
A Bányavirágban - amely most a Játékszínbe került - Ilonkát, a Centrál Színházban a Bozsik Yvette által rendezett Chicago című előadásban Roxie-t játszom, énekelek a Hét boszorka című koncerelőadásban szintén a Centrálban. A Nemzeti Színházban a "Johanna a máglyánt" tavasszal újra játsszuk majd, közben a "Boldogságlabirintus" című darabban próbálok, amelynek március végén lesz a bemutatója. Utána még vár egy "Éjjeli menedékhely" Viktor Rizsakov orosz rendezővel.

Van valami, amit üzennél az olvasóinknak?
Szeretettel várom őket előadásokra, koncertekre!

Szerző: Török Csaba

Tags:
interjú [3]
Tompos Kátya [4]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/kulturak_talalkozasa_interju_tompos_katyaval

Hivatkozások
[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/tompos_01.jpg
[2] https://www.melano.hu/harcsa_veronika_alternativnak_lenni_tok_jo_dolog
[3] https://www.melano.hu/tags/interju
[4] https://www.melano.hu/tags/tompos_katya